

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

www.parohiaserbanvoda.ro

DUMINICA A 22-A DUPĂ RUSALII

(Bogatul nemilostiv
și săracul Lazăr)

SF. DOCTORI FĂRĂ DE ARGINȚI
COSMA ȘI DAMIAN, CEI DIN ASIA

MILOSTENIA, POARTĂ SPRE VEȘNICIE

Zis-a Domnul: Era un om bogat care se îmbrăca în porfiră și în vison, veselindu-se în toate zilele în chip strălucit. Iar un sărac, anume Lazăr, zăcea înaintea porții lui, plin de bube, poftind să se sature din cele ce cădeau de la masa bogatului; dar și câinii venind lingeau bubele lui. Și a murit săracul și a fost dus de către îngeri în sânul lui Avraam. A murit și bogatul și a fost înmormântat. Și în iad, ridicându-și ochii, fiind în chinuri, el a văzut de departe pe Avraam și pe Lazăr în sânul lui. Și el, strigând, a zis: Părinte Avraam, fie-ți milă de mine și trimite pe Lazăr să-și ude vârful degetului în apă și să-mi răcorească limba, căci mă chinuiesc în această văpaie! Dar Avraam a zis: Fiule, adu-ți aminte că ai primit cele bune ale tale în viața ta, și Lazăr, asemenea, pe cele rele; iar acum aici el se mângâie, iar tu te chinuiești. Și peste toate acestea, între noi și voi s-a întărit o prăpastie mare, ca cei care voiesc să treacă de aici la voi să nu poată, nici cei de acolo să treacă la noi. Iar el a zis: Rogu-te, dar părinte, să-l trimiti în casa tatălui meu, căci am cinci frați, să le spună lor acestea, ca să nu vină și ei în acest loc de chin. Și i-a zis Avraam: Au pe Moise și pe prooroci: să asculte de ei. Iar el a zis: Nu, părinte Avraame, ci, dacă cineva dintre morți se va duce la ei, se vor pocăi. Și i-a zis Avraam: Dacă nu ascultă de Moise și de prooroci, nu vor crede nici dacă ar învia cineva din morți. (Luca 16, 19-31)

Prin Sfânta Evanghelie citită azi, Domnul ne deschide o fereastră către lumea de dincolo. Dacă viața noastră pe pământ este trecătoare, să nu uităm că de ea depinde viața noastră veșnică sau netrecătoare.

Vedem din această Evanghelie că sufletele sunt nemuritoare. Și ele sunt conștiente de starea în care se află. Bogatul nemilostiv și săracul Lazăr sunt două persoane diferite, două stări sociale diferite. Bogatul trăia în slavă, iar săracul în mare suferință și multă singurătate. El nu mai era un om printre oameni, ci un om printre câini. Câinii din jurul lui deveniseră mai omenoși decât bogatul nemilostiv.

Moartea schimbă starea vieții omului. Bogatul nemilostiv, care trăise în slavă și bogăție, se chinuiește acum în văpaia iadului, iar săracul Lazăr, care a trăit flămând și însetat, de data aceasta se află în sânul lui

Avraam, adică în comuniunea dreptilor care și-au pus nădejdea în Dumnezeu.

Evanghelia ne spune că fiecare om va fi judecat după faptele sale. Nu ne spune care fapte rele l-au dus pe bogatul nemilostiv în iad. Nici pentru care fapte bune a fost primit săracul Lazăr în Rai.

Sfânta Evanghelie ne ajută să înțelegem că există o dreptate a lui Dumnezeu. Dumnezeu îi judecă după starea lor duhovnicească. Prin urmare nerecunoștința, nepăsarea și nemilostivirea l-au coborât pe bogatul nemilostiv în iad. Devenise inuman. Trăia într-o stare în care nu se gândea nici la Dumnezeu și nici la semenii.

Lazăr este dus de îngeri în sânul lui Avraam pentru starea îmbunătățită a sufletului său. A fost apreciat pentru răbdare, pentru nădejde și pentru nerăzvrătire și mai ales pentru tăcerea sa smerită și pașnică.

Evanghelia ne descoperă cât de mult

contează înaintea lui Dumnezeu bunătatea sufletului. Evanghelia ne arată că sufletul bogatului nemilostiv putea comunica spiritual, dar nu putea avea comuniune cu cei milostivi. Nu mai putea face nimic pentru sufletul său.

Evanghelia ne învață că omul trebuie să împlinească voia lui Dumnezeu, urmând pilda și învățătura Sfinților. Înțelegem din această Evanghelie că învierea sufletului din moartea păcatului prin rugăciune, pocăință și fapte bune este mai necesară decât a vedea morți înviind din mormânt.

Din această Evanghelie se inspiră Biserica atunci când organizează cămine pentru bătrâni, orfeline, centre sociale și altele.

Evanghelia ne învață că de modul în care trăim taina iubirii lui Dumnezeu depinde fericirea sau nefericirea noastră de dincolo. Amin! ❖

Părintele Dinu

SĂ ÎNVĂȚĂM DE LA PĂRINTELE BUCURIEI SĂ TRĂIM CU SPERANȚĂ ȘI CREDINȚĂ

Unsprezece ani s-au împlinit pe 29 octombrie 2020 de la mutarea la Domnul a Părintelui Bucuriei, duhovnicul Mănăstirii Brâncoveanu de la Sâmbăta de Sus, arhimandritul Teofil Părăian. Pentru cei care l-au cunoscut la mănăstire sau în zecile de conferințe ce le-a ținut în țară și străinătate de-a lungul vremii, rămâne o întâlnire unică cu un călugăr care cu adevărat l-a cunoscut pe Dumnezeu, căci, în ciuda faptului că era nevăzător, era o persoană plină de lumină, de bucurie creștină și de speranță.

Un program minimal de viață duhovnicească

Părintele Teofil spunea: „Viața duhovnicească nu se așteaptă, ci se realizează. Cine împlinește programul acesta poate să împlinească și alte lucruri, pentru că viața duhovnicească nu se cuprinde în aceste cinci puncte de program.”

❖ Să mergi la biserică în zilele de duminică și sărbătoare.

❖ Să începi și să termini ziua cu Dumnezeu: rugăciunea de dimineață și de seară și rugăciunea de la vremea mesei.

❖ Să citești în fiecare zi două capitole din Noul Testament.

❖ Să-ți păzești mintea prin rugăciunea de toată vremea: „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul”.

❖ Să postești, în zilele de post de peste săptămână și atunci când este rânduit de Biserică, în cele patru posturi mari de peste an.

Vă îndemn, în aceste vremuri fără busolă să căutați cărțile Părintelui Teofil Părăian. În cuvinte simple, pline de miez, primești călăuzire în viața duhovnicească. Și ajungi astfel la bucuria credinței. Adâncă, puternică. Căci avem atâta nevoie acum de credință și pace sufletească!

Rugăciunea adevărată e pacea cu care rămâi după ce te-ai rugat

„Adevărata rugăciune este rugăciunea de dincolo de lectură, e rugăciunea de dincolo de sfintele slujbe (adică ceea ce se realizează prin sfintele slujbe, prin citirile de rugăciuni), rugăciunea noastră adevărată este rugăciunea adâncă pe care o pregătesc lecturile de rugăciuni, citirile de rugăciuni, de acatiste. Rugăciunea adevărată e rugăciunea de dincolo de rugăciune, e rugăciunea cu care rămâi după ce te-ai rugat, rugăciunea pe care o poți realiza după ce ai luat parte la sfintele slujbe și după ce te-ai obișnuit cu gândul că Îl ai în față pe Dumnezeu. Pentru că slujbele noastre, prin alcătuirea

lor, ne pun în situația de a ne gândi la Dumnezeu altfel decât dacă n-am lua parte la sfintele slujbe; ne aduc în situația să știm că Dumnezeu e în fața noastră și că noi suntem în fața lui Dumnezeu; creează o atmosferă de rugăciune, care ne ajută, ne angajează. Sunt foarte frumoase rugăciunile pe care le spunem la slujbe, cântările, textele de rugăciune pe care le cântăm la sfintele slujbe și care ne aduc în conștiința noastră evenimentele sărbătorite; le aduc în sfera gândirii noastre, la zilele hotărâte pentru aceasta.” (Arhimandritul Teofil Părăian, din vol. „Disciplina interioară prin rugăciunea de toată vremea”)

O poezie profetică

Am găsit de această poezie în arhiva „Cuvântului care zidește”. N-ați crede, dar am publicat-o într-un număr din toamna anului 2018! O toamnă la fel de tristă ca acum, căci descopeream atunci cât de puțin contează pentru noi, românii, Dumnezeu! Căci răstălmăceam atunci înțelesul clar și moral al familiei creștine.

Nu este așa că poezia descrie perfect vremurile pe care le trăim și oamenii care ne înconjoară?

Apus de veac

*E lumea asta-n veacul de pe urmă,
Când masca e podoabă pentru turmă
Când turma e mânăta spre pieire
De cei ce poartă masca de IUBIRE!*

*E veacu-ntunecat și păcătos
Când omul e dușmanul lui Hristos
Când omul nou s-a declarat ateu,
Când poartă un proces cu Dumnezeu!*

*Și vânzător și martor mincinos
E chiar cel botezat întru' Hristos,
Ce-L vrea din nou pe Cruce răstignit
Hristos e astăzi doar un nume învechit!*

*Că-n locul Evangheliei au pus
Știința cea înaltă din Apus,
Hristos e doar legendă pentru cei
Ce înșiși tind să fie dumnezei!*

*Și-L fac voit, să părăsească țara
Precum locuitorii din Gadara
Hristos își ia și Crucea, dar și Harul
Și părăsește ca atunci Gadarul!*

*Și va pleca... dar vor vedeaurgia
Că de la ei se va lua blagoslovie
În mâna lui Hristos e viață dar și moarte
Și osândiți vor fi de-a lor, mârșave fapte! ❖*

Eliana Popa

La 3 martie 1929, în satul Topârcea din apropierea Sibiului, se naștea Ioan Părăian, primul din cei patru copii ai unei familii de țărani. Din fragedă pruncie rămâne fără vedere, zărind o vreme puțină lumină, cu timpul pierzându-și total vederea. Urmează cursurile unor școli de nevăzători la Cluj și la Timișoara între anii 1935 și 1943.

Apoi în 1943 intră la liceul teoretic „C. D. Loga” (pentru văzători) din Timișoara, pe care îl absolvă în anul 1948. În această perioadă îl cunoaște pe Părintele Arsenie Boca, de la care deprinde practica Rugăciunii lui Iisus. Tânărul Ioan dorește să se călugărească, dar părintele Arsenie îl îndeamnă să intre la Facultatea de Teologie. Așa se face că între anii 1948 și 1953 va urma cursurile Institutului Teologic din Sibiu.

La 1 aprilie 1953 intră în obștea Mănăstirii Brâncoveanu, Sâmbăta de Sus, județul Brașov, al cărei viețuitor rămâne până la sfârșitul vieții. La 15 august 1953 este tuns în monahism, primind numele de Teofil (gr. - iubitor de Dumnezeu). Exact șapte ani mai târziu, la 15 august 1960, este hirotonit diacon de către mitropolitul Nicolae (Bălan) al Ardealului. La 13 mai 1983 este hirotonit preot de mitropolitul Antonie (Plămădeală) al Ardealului. În anul 1986 este hirotesit protosinghel, iar în anul 1988 este hirotesit arhimandrit.

Din anul 1992 până în anul 2009 ține conferințe în țară și în străinătate (Germania, Franța, Spania, Grecia). Scrie, de asemenea, multe cărți după anul 1989.

Este chemat la Domnul la vârsta de 80 de ani. Pleacă în veșnicie în dimineața zilei de 29 octombrie 2009, la Spitalul Militar din Cluj-Napoca, după o suferință de câteva luni, timp în care a fost internat la mai multe spitale din București, Deva, Brașov și Cluj-Napoca.

CU MULT MAI PUȚINI

LA CUVIOSUL DIMITRIE CEL NOU DE ZIUA LUI...

Am început săptămâna cu sărbătoarea Sfinților Dimitrie și cu pelerinajul la moaștele Sfântului Cuvios Dimitrie cel Nou. Cum vă spuneam, nu credeam că va mai avea loc acest pelerinaj, chiar și numai cu credincioșii din București. Dar Dumnezeu a îngăduit, iar Cuviosul Dimitrie ne-a ajutat să mai ajungem anul acesta la el de ziua sa.

Ca și cu ocazia pelerinajului de la Iași, de altfel – până anul acesta! - cel mai mare pelerinaj din Europa de Est, au existat multe restricții și multe păreri divergente. Pentru credincioși, faptul că cei care nu au avut buletin de București nu s-au putut închina ca în alți ani la moaștele Sfântului Dimitrie a însemnat cea mai mare lovitură. Pe de altă parte, am asistat în această săptămână la multă ură și cuvinte înveninate împotriva credincioșilor, a preoților, a patriarhului și – ceea ce este extrem de grav – împotriva sfinților, a sfințelor moaște și a lui Dumnezeu chiar.

Sub coordonatele „dezbină și stăpânește” ne-am aflat și în această săptămână. Iar noi am fost cu sufletele îndurerate, căci atât de mult venin s-a revărsat în media în ultimele zile împotriva Bisericii, trupul lui Hristos. Am asistat chiar la desființarea verbală a celor care fac parte din Biserică. Unde mai este toleranța? Unde mai este decența, demnitatea și civilizația? De ce parte sunt cei careucid cu vorba și cu atitudinea pe cei care au răbdat atât de multe îngrădiri ale credinței lor în decursul acestor opt luni de când ne luptăm cu această boală, Covid-19?

De multe ori am gândit că răbdarea credincioșilor trebuie să aibă o limită și că mai-marii Bisericii Ortodoxe Române ar trebui să iasă cu un cuvânt mai apăsător, cu o atitudine mai fermă împotriva celor care, fără să cunoască uneori nimic despre rânduielile și mai ales dogmele Bisericii Ortodoxe Române, impun din afară măsuri și norme potrivnice. Și da, văzând cuminența ierarhilor noștri sau discursul împăciuitoare, am simțit uneori că nu numai creștinii și clerul suferă, dar sunt atacate și tainele Bisericii. Și da, eu, creștin ortodox, simțind cum Hristos și Sfinții sunt puși la colț, intervenindu-se în Biserică, am gândit că niciodată Aceștia nu se lasă pentru multă vreme batjocoriți. Și da, cu lacrimi în ochi, am evocat acum câteva săptămâni istoria dinaintea de 1989, când biserica Sf. Vineri-Hereasca a fost dărâmată. Și am

folosit aproape aceleași cuvinte ca și PF Părinte Patriarh la sărbătoarea Cuviosului Dimitrie cel Nou.

Pentru cine înțelege, aceste cuvinte au fost spuse după ce multe demersuri de conlucrare între autorități și Biserică au fost fie ignorate, fie s-au impus din afara Bisericii unele măsuri alcătuite de multe ori pe grabă și chiar necunoștință de cauză.

România a luat cele mai dure măsuri de restricționare a libertății religioase

Cătălin Raiu, expert OSCE, a intervenit în ultimul timp, aducând o necesară și calificată clarificare asupra libertăților religioase în perioada epidemiei de Covid-19. El face o comparație asupra modului în care în această perioadă au fost respectate libertățile religioase: „România este listată de OSCE în grupul țărilor care au luat cele mai dure măsuri de restricționare a libertății religioase încă de la începutul pandemiei. Raportul OSCE dat publicității recent sub semnătura directorului Biroului pentru Instituții Democratice și Drepturile Omului vizează doar natura, nu și modalitatea în care au fost impuse restricțiile despre care am scris aici.”

Cum s-au comportat statele membre OSCE?

„Pandemia a făcut ca intersecția dintre dreptul la sănătate și libertatea religioasă să evidențieze goluri legislative majore în special în țările cu democrații tinere, precum România. Legislația specifică unor astfel de episoade are rolul de a ține guvernul într-un cadru legislativ predictibil, restricțiile să rămână legitime și să nu degenereze în abuzuri sau să fie privite de cetățeni ca fiind agresivități la adresa propriei libertăți. Pe de altă parte, societatea ca atare a avut în mod inevitabil de pierdut pentru că pandemia a îngreunat efortul social și caritabil al organizațiilor religioase.

Analizând cele 57 de țări membre, OSCE a alcătuit un top al țărilor în funcție de restricțiile aplicate domeniu-

lui religios în perioada pandemiei:

A. Restricții severe în Cipru, Danemarca, Germania, România și Turcia;

B. Restricții moderate în Croația, Estonia, Finlanda, Franța, Italia, Letonia, Lituania etc.

C. Restricții ușoare în Cehia, Olanda, Polonia și Suedia,

D. Restricții foarte ușoare în Bulgaria, Ungaria sau Spania.”

„În mod evident, spitatele și magazinele alimentare sunt considerate esențiale pentru binele general în timpul pandemiei, iar activitățile lăcașurilor de cult nu. Însă, acolo unde comunitățile religioase suplinesc în bună măsură absența statului, se pune problema dacă restricționarea severă a vieții religioase nu cumva atinge și alte sfere sociale și echivalează cu restricționarea mai multor drepturi, de exemplu accesul la servicii sociale, în special în cazul comunităților izolate unde parohia ține loc și de serviciu social și este unica poartă de legătură cu exteriorul.

Majoritatea formelor de discriminare practicate de guverne la adresa libertății religioase au fost mai degrabă stângăcii birocratice, decizii luate în grabă fără cunoașterea standardelor internaționale sau, pe alocuri, răbufniri ideologice anticlericale. Dincolo de aceste forme, se remarcă renașterea unui nou tip de discriminare, mult mai subtilă și care disociază între ceea ce se consideră a fi un comportament teologic bun (ex: ceremonii religioase fără atingerea/sărutarea obiectelor sfinte), respectiv unul rău (ex. folosirea linguriței unice la împărțășanie).”

Unde s-a greșit în România?

„În schimb, în loc să restricționeze viața religioasă în acord cu standardele internaționale, statul român a făcut încropeli ad-hoc asupra micro-managementului slujbelor religioase, a răscolit fiecare gest liturgic întrebându-se cam pe unde s-ar ascunde virusul și finalmente a emis recomandări în sensul articulării unei noi teologii, de data aceasta bună și modernă, nu precară și medievală: evitarea linguriței unice la împărțășanie. Puși față în față, pare că Biserică și statul au făcut schimb de roluri. Biserică s-a comportat cum ar fi trebuit să se comporte statul: a apelat la consultanță externă (Sfântul Sinod s-a consultat cu celelalte Biserici Ortodoxe în privința administrării Euharistiei, a emis recomandări riguroase și articulate către proprii credincioși, a dat mesaje publice pe cele mai diverse canale

pentru protejarea oamenilor etc.).

Statul în schimb a răbufnit, ieșind din matca de neutralitate religioasă impusă de lege și comportându-se ca o organizație privată aflată temporar și în mod nefericit la putere, a privit cu dezgust expertiza națională și internațională pe domeniu și a ales să facă ceea ce îi este cel mai nenatural, adică teologie. Asumându-și un anumit discurs teologic sau ținând doar anumite practici liturgice pe care le găsim doar la anumite Biserici, statul a arătat că nu-și asumă guvernarea întregii societăți, cel puțin în termenii rașionali și

democratici ai modernității, ci doar reglementarea anumitor segmente într-o logică ce amintește mai degrabă de corporatismul medieval.”

Recomandările OSCE pentru perioada următoare

„Autoritățile au datoria de a însoți toate restricțiile de ghiduri de aplicare unitară, neutre din punct de vedere religios.”

Aceste instrumente neutre din punct de vedere teologic, nu există în acest moment în țara noastră. De aceea, măsurile, luate pompiestic, se aplică cu forța Bisericii, fără ca aceasta să

poate interveni pe picior de egalitate.

Și acest lucru se întâmplă nu numai cu Biserica, dar și cu alte medii, structuri și organizații din țara noastră.

Așadar, până când nu vor exista legal niște reglementări și ghiduri-cadru, neutre, care să stabilească DOAR CADRUL general al măsurilor ce trebuie să fie luate de către Biserică și alte organizații religioase, libertățile creștinilor vor fi în continuare restricționate în mod abuziv, cu intruziunea nepermisă a autorităților în viața liturgică a Bisericii. ♦

Maria Buleu

Mărturisitorul din Drama

SFÂNTUL CUVIOS GHEORGHE (KARSLIDIS)

Cuviosul Părinte Gheorghe s-a născut în anul 1901, în orașul Arghiropolis din ținutul Pontului (astăzi Gümüşhane, Turcia), ca fiu al unor evlavioși creștini, Sava și Sofia Karslidis. La botez a primit numele Atanasie, dar de mic a rămas orfan de ambii părinți, încât a fost crescut, împreună cu un frate mai mare și o soră, de bunica din partea tatălui. După moartea bunicii sale, care i-a dat ca binecuvântare o icoană a Maicii Domnului, de care Cuviosul nu se va despărți toată viața, el a plecat împreună cu bunicul său din orașul natal spre Erzurum (Turcia), apoi spre Tbilisi (Georgia). Plin de dumnezeiescul dor, tânărul Atanasie a intrat în obștea mănăstirii georgiene Noul Athos.

Acolo a învățat limba georgiană, dar mai ales s-a nevoit să dobândească ascultarea, smerenia, răbdarea, privegherea și rugăciunea. La 20 iulie 1919 a fost călugărit cu numele de Simeon, dar la scurt timp a fost întemnițat și chinuit în mod nemilos de ateii. În 1923 a fost eliberat și s-a mutat la Suhumi (regiunea Abhazia), iar la 8 septembrie 1925 a fost hirotonit preot de un ierarh georgian, care i-a schimbat numele în Gheorghe.

Cuviosul Gheorghe a plecat în Grecia în anul 1929 și s-a așezat în satul Sipsa (astăzi Taxiarches), de lângă Drama, unde, deși suferind cu picioarele, a desfășurat o bogată lucrare duhovnicească în rândul credincioșilor, pe care i-a apropiat de Biserică și i-a povățuit, îndeosebi prin Taina Spovedaniei, căreia îi acorda o deosebită însemnătate. În anul 1936 a călătorit ca pelerin în Țara Sfântă, cuprins de dorul de a vedea locurile unde Hristos Domnul a înfăptuit mântuirea lumii. Întors la Sipsa, Cuviosul Gheorghe a hotărât să construiască o mănăstire cu hramul Înălțarea Domnului, ridicând o modestă biserică și câteva locuințe în anul 1939.

Cuviosul Gheorghe era un mare nevoitor. Nu vorbea mult, ci era foarte serios și modest. Dormea câteva ore pe o rogojină întinsă pe scânduri. Nu mânca niciodată carne, iar pește foarte rar. Deși suferea de anemie și de alte neputințe trupesti, primea zilnic pe credincioși, iar în fiecare noapte se ruga în biserică de la miezul nopții până dimineața, adesea săvârșind înainte de zori Sfânta Liturghie. Mai mulți ucenici dau mărturie despre strălucirea feței Cuviosului în vremea dumnezeieștii Liturghii.

Cuviosul a săvârșit numeroase vindecări, pe care căuta să le ascundă cu smerenie. Prin harisma înainte-vederii a prorocit începerea celui de-al Doilea Război Mondial, ca și Războiul civil din Grecia,

dar în timpul acestora, prin rugăciuni cu lacrimi, Cuviosul a ocrotit mănăstirea și pe toți credincioșii din împrejurimi, care n-au avut de suferit.

În anul 1959 și-a prevăzut sfârșitul, vestind aceasta în mai multe rânduri ucenicilor apropiați. În zorii zilei de 4 noiembrie, după ce s-a rugat înaintea icoanei Maicii Domnului, rostind rugăciunea: „Ușa milostivirii deschide-o nouă...”, Cuviosul Mărturisitor Gheorghe și-a dat sufletul în mâinile Mântuitorului Hristos. După trei zile trupul Cuviosului, neatins de stricăciune, a fost înmormântat lângă ctitoria sa de mitropolitul Filip al Dramei. Numeroase vindecări și arătări minunate s-au săvârșit și după trecerea Cuviosului la cele veșnice. Moaștele sale, binemiroitoare, au fost aflate în ziua de 9 februarie 2006, de către IPS Pavlos, mitropolitul Dramei.

Canonizarea sa a fost făcută de Patriarhia Ecumenică de Constantinopol la 18 martie 2008, rânduindu-se ca zi de pomenire 4 noiembrie, ziua trecerii sale la cele veșnice. Iar în ședința Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române din 28-29 octombrie 2015, în prezența IPS Pavlos, Mitropolit de Drama, a fost hotărâtă trecerea sa și în calendarul Bisericii Ortodoxe Române.

În Paraclisul istoric Sfântul Mare Mucenic Gheorghe al Reședinței Patriarhale se află o icoană și o raclă cu un fragment din moaștele Sfântului Cuvios Gheorghe, oferite de către ÎPS Părinte Pavlos în data de 22 iulie 2011 Preafericitului Părinte Patriarh Daniel, cu prilejul zilei de naștere, dar și cel al resfințirii Paraclisului istoric. ♦

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 1-8 NOIEMBRIE 2020

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 1.11	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 22-a după Rusalii (Bogatul nemilostiv și săracul Lazăr) - Utrenia, Sf. Liturghie
Miercuri 4.11	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 6.11	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Vecernie, Acatist
Sâmbătă 7.11	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea celor adormiți
Duminică 8.11	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 24-a după Rusalii (Învierea fiicei lui Iair) - Ț) Soborul Sf. Arhangheli Mihail și Gavril și al tuturor cereștilor puteri - Utrenia, Sf. Liturghie